Delen af Mødets Deltagere var indvandrede russiske Jøder.

Balkankrigen har rundt om skærpet Opmærksomheden for Zionismen. Saaledes skrev i Foraaret en ledende tysk Avis bl. a. følgende:

„I Tyskland vokser den Overbevisning mere og mere, at den politiske Udvikling som Følge af Krigen vil give Zionismen et kraftigt Stød fremad. Et Blik paa Kortet viser os, at det jødiske Land udgør Hjørnestenen af alle Verdensdele. — Efter alt, hvad der kan skønnes, vil de rige, mægtige Jøder nok til at gøre Fordring paa Palæstina for deres eget Folk. Maaske vil de købe Landet af Tyrkerne. Disse behøver Penge nu under Krigen og vel endnu flere efter Krigen. Og da — ja da vil maaske Stormagterne tvinge Tyrkerne til at sælge Palæstina, for at de kan betale Krigsomkostningerne — og Palæstina bliver et selvstændigt Rige."

For et Aars Tid siden skrev Pastor H. J. Mygind (isl. „Kristl. Dagblad" for 18. Marts 1912) hjem fra Syrien — i Anledning af Beiruts Bombardement d. 24. Februar i Fjor under Krigen mellem Italien og Tyrkiet — om den tilsyneladende Enighed mellem Tyrkiets Fjender og den indreSplid i det store tyrkiske Rige. Han slutter med at udtale som sin Formodning, at alt dette er Begyndelsen til „Tyrkiets Undergang", og tilføjer angaaende Sagens religiøse Side: „Mange af dem, der søger at forstaa Bibelens Profetier om „Endens Tid", mener dette, selv om de ellers kan have meget forskelligt Syn paa Bibelens Tale om de sidste Ting. Og det er mærkeligt nok: Muhamedanerne har selv forskellige Profetier, som gaar ud paa det samme: Tyrkiets Undergang; jeg husker ikke, om det er under denne eller den følgende Sultan, det skal komme. Jøderne venter jo ogsaa en Omvæltning just i disse Aar. Og Druserne, som en Gang har haft Magten i disse Egne og venter at faa den igen, har i deres Bøger nogle gamle Profetier, som gaar ud paa, at de europæiske Magter skal komme og tage disse Lande og trænge Tyrkerne tilbage til Mekka."

Ja, det er af stor Vigtighed for de Kristne at være vaagne og agte paa Tidernes Tegn.

Den Herre Jesus har jo sagt, at han vil komme igen for at hente sin „Menighed, sin „Brud" — ogsaa dem, der er „hensovede i Herren" (Joh. 14, 1—3 og 1. Tes. 4, 13—18), og han har sagt, at vi skal vaage og bede, og naar Tegnene „begynder at ske", bør vi frimodigt se op og opløfte Hovedet, thi da „stunder vor Forløsning til" (Luk. 21, 28—36).

Et af de tydeligste Tegn synes at skulle gives os gennem Jødefolket. Mange Fortolkere mener, at Herren paa dette Sted anvender Lignelsen om Figentræet (som lader os skønne, at Sommeren er nær, naar det begynder at springe ud) billedligt paa Jødefolket.

Ligesom alle den hellige Skrifts gamle Profetier om den Forbandelse, der vilde komme over dette Folk og dets Land, dersom de forkastede Messias, saa tydeligt er gaaet i Opfyldelse (f. Eks. 5. Mos. 28, 64—66), saaledes vil sikkert de endnu ikke opfyldte Profetier om det adspredte Folks Tilbagevenden til Palæstina (f. Eks. Jer. 16, 14—15) lige saa tydeligt blive til Virkelighed, saa snart „Hedningernes Tider fuldkommes" (Luk. 21, 24).

Ved Synet af Palæstinas Tilstand skrev en vantro Forfatter for en Del Aar siden: „Hvorfor er den gamle Befolkning ikke bleven fornyet og vedblevet at bestaa? En hemmelighedsfuld Gud udøver sine ubegribelige Domme her. Han har uden Tvivl udtalt en Forbandelse over Landet. Han har slaaet med Forbandelse de nulevende Mennesker for at hævne sig paa tidligere Slægter." Saadannelddtalelser er ligefrem Opfyldelse af Skriftens Forudsigelse: „Da skal alle Folk sige: Hvorfor har Herren gjort saaledes imod dette Land? Hvad er dette for en stor, brændende Vrede?" (5. Mos. 29, 24).

Paa nærværende Tid er Gud i Færd med „at tage ud af Hedningerne et Folk for sit Navn", ved at Evangeliet forkyndes overalt, medens „Forhærdelse delvis er kommen over Israel". Men naar „Hedningernes Fylde er gaaet ind", og Herrens Brud er bleven fuldtallig, da vil Gud atter handle med Israel og „igen opbygge Davids faldne Hytte" (Ap. G. 15, 14—17 og Rom. 11, 25—26).

Skønt der blandt Zionismens Tilhængere er baade ortodokse og reformerte Jøder, og de saaledes ikke kan enes om den religiøse Side af Sagen, har denne Bevægelse dog fine store Betydning og indgaar sikkert som Led i Guds Planer med hans gamle, udvalgte Folk Israel. „Tager eder sammen og samler eder, du Folk, som ikke følte Skam, førend Herrens Vredes Dag kommer over eder!" siger Profeten (Zef. 2, 1—2).

Naar den Kendsgerning, at Jøderne nu er begyndt at røre paa sig for at komme tilbage til Palæstina (jfr. Ezek. 37, 1—7), sammenholdes med Hedningemissionens store Fremgang i vor Tid (Mat. 24, 14), peger særlig disse Tegn paa, at Herren snart vil komme at hente sin Brud, og mange alvorlige Kristne mener, at naar denne Sandhed, som siden Apostelmenighedens Tid har staaet meget i Skygge og næsten været glemt, atter i Løbet af det sidste Hundrede Aar vinder mere og mere Indpas blandt de troende, saa er dette i alt Fald Indledningen til det „Raab", som skal lyde ved Midnat: „Se, Brudgommen kommer, gaar ham i Møde!" (Mat. 25, 6).

Ogsaa indenfor den danske Folkekirke er Forventningen om Herrens snare Genkomst begyndt at blive levende — om end kun hist og her endnu. C. E. Walsøe,
Ingeniør.

En Missions-Veteran.

Af Past. H. Wellejus, Odense.

En saare sjælden Begivenhed er det, at en Hedningemissionær kan holde 50 Aars Jubilæum ude paa den samme Missionsmark, hvor han kom som ung, og hvor han har nedlagt hele sit Arbejde i sin Manddoms Kraft. Dette var imidlertid 1912 Tilfældet med en af det rhinske Missionsselskabs mest bekendte Missionærer, Ludvig Ingwer Nommensen.

I Sommeren 1862 landede Missionær Nommensen paa Sumatra for at tage Del i det Arbejde, som det rhinske Missionsselskab et Aars Tid før havde paabegyndt blandt Batakerne. 1859 var dette Missionsselskabs Missionærer nemlig blevet fuldstændig standsede i deres Gerning paa Borneo ved et blodigt Oprør, som udbrød derovre; en Del af Missionærerne, navnlig af de kvindelige, blev dræbt, Resten blev fordrevet, og den hollandske Kolonialregering turde ikke lade dem bosætte sig paa Borneo igen af Frygt for et nyt Oprør. Da blev det rhinske Missionsselskabs Opmærksomhed ved noget, som mange vilde kalde en Tilfældighed, andre en Guds Styrelse, ledet hen paa Batakerne paa Sumatra. Selskabets Inspektør i Europa saa nemlig i Holland, i et Ventevværelse, hvor han skulde tilbringe et Kvarter, en Bibel paa Betakernes Sprog; han hørte, at dette Folk paa en helv Million Mennesker var næsten uberørt af den kristne Mission, men i Fare for at blive opslugt af Islam, og han, den hjemlige Bestyrelse og Missionærerne, blev saa enige om at tage dette ny Arbejde op.

Kun faa af Nutidens Missionærer har kunnet opvise saa gode Resultater som Batak-Missionen. I de forløbne Aar er der trods alle Vanskeligheder og til Trods for en forbitret Kamp fra Islams Side, fremvokset en Menighed paa over 100,000 Medlemmer; der er blomstrende Skoler, Missionshospitaler, mange indfødte Arbejdere o.f.v. Men det rhinske Missionsselskab har ogsaa haft mange trofaste og dygtige Arbejdere, og Klimaet i de mere højtliggende Dele af Sumatra er ikke usundt.

Missionær Nommensen har faaet Lov til at se hele den rige Udvikling med sine egne Øjne og til at lede en stor Del af den frem i et befindigt og roligt Spor. Han var ikke af dem, der først skulde blive Missionær ved at rejse over et Verdenshav. Han har lige fra ung haft en sjælden Evne til at udøve en dybtgaaende kristelig Indflydelse, hvor han kom. I sin Fødeegn i Ditmarsken gav han Stødet til en Vækkelse, inden han rejste ud, og man har Beretninger om, hvorledes en lang Samtale med ham førte f. Eks. en dødsdømt hollandsk Soldat til Omvendelse.

Men sin egentlige Manddomsgerning kom Nommensen til at øve blandt Batakerne, og han var i sjælden Grad udrustet til dette Arbejde. Navnlig var han i Besiddelse af Mod og Taalmodighed som faa. Mange Gange svævede han i den største Livsfare. En Gang havde saaledes en af hans Fjender listet sig ind og skaaret den Snor over, som holdt Tagværket i Nommensens Hus sammen, i Haab om, at Taget om Natten skulde styrte ned og knuse Missionæren. Denne kom hjem og spiste sin Aftensmad uden at ane noget; men inden han gik til Ro, mærkede han en lettere Jordrystelse — noget, som tit indtræffer paa Sumatra —, og han skyndte sig da ud i det frie. Et Øjeblik efter styrtede Huset sammen, men Nommensen var uskadt.

En anden Gang blandede en Batak Gift i Nommensens Mad; Missionæren spiste Maden uden at tage mindste Skade deraf, hvad der gjorde et saa stærkt Indtryk paa Hedningen, at han senere kom og tilstod sin Synd og bad om Daaben. Han fik Navnet Nikademus og blev en oprigtig Kristen. — I Aaret 1864 var der en stor hedensk Fest, hvor Tusinder af vilde Bataker var samlede; der var det Meningen, at man skulde foranstalte et Menneskeoffer og i Tummelen og Forvirringen dræbe Nommensen. Denne var bleven advaret; men han vilde ikke flygte. Ganske ene og ubevæbnet gik han med til Festen, og i et gunstigt Øjeblik stod han op paa en stor Sten og erklærede med høj Røst over for de forbløffede Indfødte, at det maatte være Løgnens Fyrste, Djævelen, der drev dem til at holde saadanne vilde Fester, hvor de endogsaa skulde dræbe og ofre Mennesker af deres eget Kød og Blod. En saadan Optræden stred jo ganske mod Guds Villie, og ganske klart skildrede han for dem Guds frelsende Kærlighed. Ingen lagde Haand paa ham, og Festen endte i Fred.

Ikke altid var det just hans Liv, det gjaldt, men derfor kunde han alligevel blive sat paa haarde Prøver, hvor en Smule Utaalmodighed vilde have nedbrudt hans Indflydelse blandt de Indfødte. Saaledes kom der en Dag tidlig om Morgenen 6 Mænd for rigtig at drille ham. De blev hos ham hele Dagen, og Nommensen maatte fortælle Historier for dem, vise dem sit Ur og andre Ejendele, spille Harmonika for dem og give dem baade Middagsmad og Aftensmad. De opførte sig til Gengæld forfærdelig uforskammet og spyttede vammelig rød Betelsaft rundt om paa Gulv og Møbler. Men Nommensen var lige uforstyrrelig og erklærede blot sagtmodig ved Midnatstid, at nu kunde han ikke mere, men maatte have lidt Søvn. Mændene gik dog ikke for det, man lagde sig uden videre ned paa Gulvet i hans Stue; men hvor forbavsede blev de ikke, da de vaagnede tidlig om Morgenen og saa, at Nommensen om Natten var staaet op og ganske stille havde lagt et uldent Tæppe over hver af dem for at værne dem mod Kulden. De blev saa beskæmmede, saa de blot stilfærdigt lagde Tæpperne sammen og listede bort. De blev alle senere Kristne.

Man kan faa et Indtryk af Nommensens egen Karakter ved at se, hvilke Fordringer han stiller til andre Missionærer. Det var i Aaret 1903, at Batak-Missionen maatte udvide sit Arbejde til en ny, vanskelig Egn. Da skrev Nommensen hjem: „Vi trænger her til de dygtigste Folk, ikke alt for iltre Naturer, men taalmodige, venlige, opofrende, kærlighedsfulde Mænd; ikke Stemningsmennesker, som i det ene Øjeblik er jublende henrykte og i det næste Øjeblik bedrøvet lader Hovedet hænge over smaa Fortrædeligheder. Det maa være Folk, som tager Gud paa Ordet, som regner med Guds Ord som med Tal og ved Kampens Begyndelse allerede glæder sig over Seiren." — I disse Ord har han sikkert givet en træffende Skildring af sig selv. Kun faa af den kristne Missions Arbejdere er det blevet forundt i den Grad som Nommensen selv at se Frugterne af sit Arbejde. Han har jo bogstaveligt talt set Landet forvandle sig for sine Øjne; han har set, hvorledes Kulturen har underlagt sig fuldstændig uciviliserede Egne; han har set Kirke rejse sig efter Kirke, Hospitaler og Vaisenhuse blive byggede i forhen ganske hedenskeLandsbyer, og han har set Kristendommen holde sit Indtog i Tusinder og atter Tusinder af Menneskehjerter. Naturligvis har han oplevet utallige Skuffelser og set mange Frafald; men dog har faa Mennesker høstet saa rig Velsignelse fra Gud som han.

Ogsaa ydre Anerkendelse er blevet Nommensen i rigt Maal til Del. Han er i 1904 blevet udnævnt til Æresdoktor ved et tysk Universitet, og da han i 1905 var hjemme i Europa, modtog Hollands Dronning ham i en Audiens, der varede flere Timer, og den hollandske Koloniminister sagde i Parlamentet om ham: „Ogsaa jeg har nydt den Ære at se Missionær Nommensen, og jeg udtaler her min Glæde over at have gjort denne ædle Oldings Bekendtskab, han, som siden 1862 har levet blandt Batakerne, og som nu efter et kort Ophold hjemme, trods sin høje Alder (73 Aar) atter føler sig draget derud."

Der er mange Udlændinge, som i Aar tænker med kærlige Tanker paa den gamle kristne Kæmpe dernede paa Sumatra, men ogsaa for os her hjemme kan det være en Opmuntring at se, hvor Herren kan velsigne en enkelt Mands Liv og Gerning.

(„Sædekornet".)

Gennem Albanien.

Da Hungersnøden sejrede —

I en lang Beretning fra sin Rejse gennem Albanien skriver Franz v. Jessen blandt andet følgende i „Berlingske Tidende":

Durazzo blev Udgangspunktet for min Rejse gennem Albanien. Hamid Bey gav mig en Gendarm (i tyrkisk Uniform) til Eskorte, og med min lille Karavane af Mænd og Heste red jeg den 27. Maj til Tirana, der er Midtpunktet for de vidtstrakte Ejendomme i Familien Toptani og dens berømte Chef Essad Pashas Besiddelse.

Vejen fra Durazzo til Tirana er forholdsvis god i et Land, som har været under tyrkisk Herredømme gennem mere end et halvt Aartusinde. Landskabet er henrivende ved Skønhed og Frugtbarhed. En herlig Egn, rig paa Skove, Haver og grønne Enge. De vilde Roser, Jasminerne og den lyslilla Klematis staar i Flor og aander deres Vellugt ud i Brisen fra Havet. Majs-Saaningen er i fuld Gang. Kirsebærtræerne hænger fulde af røde og gule Frugter. Hist og her dukker en Tsjiflik, en Beys Landgods frem af alt det grønne som en lille Fæstning, omgiven af Hytter og Rønner. Bønderne pløjer med Træplove fra en forhistorisk Tid. Men Rytterne, vi møder paa vor Vej, er bevæbnede med gode, nye Manlicher-Geværer.

Byen Tirana selv er en Idyl. Dens Smaahuse, dens Moskeer og Kirker skjuler sig mellem hundredaarige Plataner, mægtige Morbærtræer, højtidelige Cypresser og en Vrimmel af Haver, hvori Orange og Citron blander sig mellem Roser. Myrter og Lavrbær. Fra de høje Bjerge, som beskytter Tirana mod Nord, rinder et Mylr af smaa, kolde og klare Strømme gennem Byen. Overalt hører man denne liflige Rislen fra Kilder, der snart falder i dukkeagtige Vandfald, snart snoer sig som Sølvtraadte gennem de gamle Træers Rodnæt, snart endelig samles i Aa'er, hvis hvirvlende Strøm iler mod Havet.

I denne smilende Stads anseligste Hus bor Essad Pasha med sin Stab fra Skutari, Huset — en sand lille Fæstning, som de albanske Bey'er har bygget dem gennem Aarhundreder — vogtes af tyrkiske Soldater, der har kæmpet tapert ved Skutari under deres fremragende Chef. Men de vogter nu halvt ødelagte Rester af fordums Herlighed. Da Serberne holdt Tirana besat, slog mange af dem sig ned i Essad Pashas Hus — og de har ikke været blide mod hans Ejendom. Han klager sig en Smule derover — men uden al Bitterhed. Krig er nu engang Krig.

Herren over Tirana og hele Albanien nord for Floden Skumbi er en Mand i Begyndelsen af Halvtredserne, svær, stærk, udpræget Soldat. Han taler kun nogle faa franske Ord, og hans Generalstabschef maa gøre Tjeneste som Tolk. Samtalen er allerede vanskelig nok i sig selv; den bliver ikke lettere ved at maatte føres gennem en Mellemmand. Men Essad Pasha synes at være i godt Humør og hjælper efter bedste Evne baade Tolken og den fremmede Gæst. General Essad forstaar baade at høre opmærksomt efter og at tale i sine Affyringer. Tid til anden kommer der en skarp Glans i hans usædvanlig store, brune Øjne, og hans Træk strammes haardt; det er ikke vanskeligt at forstaa, at denne albanske Bey er en Høvding, vant til at befale og blive adlydt uden Tøven. Men Essad Pasha er paa ingen Maade højtidelig af Væsen. Tværtimod holder han af selv at smile og at faa andre til at smile. Hans Ironi er spids og skarp. Denne fremragende Officer synes at have drukket af de Visdoms-Kilder, der saa længe har næret Orientens Diplomater. Han kender til Fuldkommenhed den Kunst at glide hen over vanskelige Spørgsmaal og umærkeligt at sporskifte Samtalen, naar dens Retning ikke længere passer ham. Hans Høflighed er udsøgt. Alligevel minder han om den preussiske Junker. En Mand langt over Jævnmaal, paa een Gang snu og klog, glat i Formen, hensynsløs i Kravet om Lydighed.

Under mit timelange, gentagne Samvær med Essad Pasha taler han ofte og bestandig med dyb Foragt om de Nygter, der har villet fortælle, at han har staaet i hemmelig Forbindelse med Kongen af Montenegro. Han bliver ikke træt af at forsikre, at der ikke findes nogen som helst hemmelig Klausul i de Aktstykker, som er udvekslede mellem den Hær, der belejrede Skutari, og Fæstningens Chef. General Essad har overgivet Skutari paa Grund af Hungersnøden indenfor dens Værker. „Det var umuligt," siger han, „at forlænge Modstanden blot en Dag, ja, endog blot nogle Timer. Hungersnøden har sejret over mig —— intet andet og ingen anden."

Hilsen fra Ferndale.

Vi, som boer paa Stillehavskysten, hører altid Larmen af det store Hav, baade naar det tumler vildt, og de skumklædte Bølger brydes i vild Raseri, og naar det ligger saa fredelig stille og smiler og vinker, som indbød det til at tage en Lysttur til den store By eller andre Steder, hvor kære Landsmænd bor og bygger. Hvor rart det end kunde være at skrive derom, saa vil vi dog denne Gang nøjes med at sende en Meddelelse gennem Danskeren til dens mange Læsere.

Vi har en smuk dansk Kirke her, som hæver sig højt over de andre Bygninger, og som fortæller paa sin Maade, at vi Danskere vil være med til at hæve højt Jesu Kristi Korsbanner. Ja, vi vilde gerne hæve det saa højt og svinge det saa kraftig, at alle Landsmænd kunde faa Lyst til at samles derunder. Ja, dette skal I vide, at det er den største Lykke og tillige den største Ære at samles under dette Banner med Jesus som Fører under dette Jordelivs mange Besværligheder. Der er mange, som tror, at det er at tabe sine Ungdomsglæder og sin Indflydelse iblandt Mennesker, naar man bliver et troende Menneske, der rentud siger nej til alle denne Verdens Glæder og siger ja til at leve et Liv i Jesu Efterfølgelse. Det er det nu slet ikke, thi har man sagt ja til at følge Jesus, saa begynder de virkelige Ungdomsglæder, ikke i Sanserne Begær eller Lysternes Beruselse o.s.v., men Glæder, der stammer fra at leve et rent Ungdomsliv. Det er bedst at være blandt den Skare, der har Jesus i sit Følge, og det skulde man dog tro, der var ingen, som vilde skamme sig ved, ikke sandt? Saa er der ogsaa andre Glæder, og det er, naar Kirkeklokken kalder til Guds Hus med sine Malmtoner, da at gaa og høre Guds Ords Forkyndelse, at tage Del i Salmesangen, at have en stille Time med Herren. Kender I disse Glæder? Forunderlige er disse Timer og vederkvægende disse Stunder, hvor man samles for Guds Ansigt. Vi har meget at takke for, thi vi har vor egen smukke Kirke og kan høre Guds Ords sande Forkyndelse paa vort eget kære danske Modersmaal. Jeg vilde, at alle danske Mænd og Kvinder forstod disse uundværlige Goder.

Den anden og fjerde Søndag om Maaneden samles vi efterGudstjenesten til Bibelmøde i Kirkens Hall. Som Emner har vi valgt Davids Salmer, som vi tager i Rækkefølge. Efter at Pastor Nielsen har givet Salmens historiske Oprindelse samt fortolket dens Indhold, bliver Ordet frit til enhver, og vi samtaler og spørger og har det godt sammen. I Sommerens Løb har Menigheden besluttet at afholde, om Guds vil, et Missionsmøde. Vi glæder os rigtig dertil. Maatte Herren nu gennem sitOrds Forkyndelse faa draget mange Hjerter til sig

K. J., Ferndale, Cal.

„Dejlige Sue."

En ny Udgave af dette skønne og bekendte Digt i F. L. Mynsters Oversættelse er netop udkommen paa vort Forlag — denne Gang i et net lille Hæfte paa 8 Sider i Omslag. Prisen er per Eks. 5 Cts., per Dusin 40 Cts., per 100 $2.50, alt netto, portofrit.

DAN. LUTH. PUBL. HOUSE,

DANSKE OG ENGELSKE

SALMEBØGER OG SANGBØGER.

(Revideret til Maj, 1913.)

ISRAELS SANGE.

Musikudgaven med underlagt Tekst:

Første Del. Sort Shirtingsbind	.60
Anden Del. Rødt Shirtingsbind	.50
Første og anden Del i eet Bind, grøn Shirting	.85
Første og anden Del i eet Bind, Læder, Guldsnit	1.50
Anden Del, andet Hæfte i Shirtingsomslag	.25

SØNDAGSSKOLESALMEBOGEN.

Udgivet af Kirkelig Forening for Indre-Mission i København. Indbunden .25

FRYDETONER.

Sange fra Ungdommens Ven. Med Melodier.

1ste Bind, indbunden	1.50
2det Bind, indbunden	1.50
3die Bind, indbunden	1.50
1ste og 2det Bind i een Bog	2.50
1ste, 2det og 3die Bind i een Bog	3.50

SANGKOR.

Aandelige Sange for blandede Stemmer. Papbind .75

DANMARKS MELODIBOG.

1ste Del. 300 danske Sange for Piano, med underlagt Tekst. 296 Sider. Stort Format (7½ x 10¾). I smukt Omslag	1.00
Do. Indbunden	1.50
2den Del. 300 danske Sange for Piano, med underlagt Tekst. I Omslag	1.00
Do. indbunden	1.50
3die Del med 300 danske Sange for Piano. I Omslag	1.00
Do. indbunden	1.50

Danmarks Melodier.

Erslevs Udgave i 2 Bind, Karton, tilsammen 1.50

„DROSLEN".

37 danske og 33 engelske udvalgte litterære Sange. Samlet og udgivet af Dana College og Trin. Sem. Studenterforening. I Omslag netto .10

GULDHORN.

Dansk Fædrelandssangbog udgivet af Kirkelig Forening for Indre Mission i Danmark. 258 udvalgte Sange. Shirtingsbind med Guldtryk .40

SANGBOGEN „DANMARK".

72 danske Fædrelandssange med Noder. I smukt udstyret Papbind med Dannebrogsflag .25

ENGLISH SONG BOOKS.

Hymnal and Order of Service for Churches and Sunday Schools: (Augustana Synod), Words only, silk cloth	.50
Do. leather	.80
Music edition: Cloth	1.25
— half Morocco	1.75
The Church and Sunday Hymnal (United Norw. Lutheran): Word edition, cloth	.20
Music edition, cloth	.75
Gloria Dei: Sacred Anthems for use at Divine Service, arranged by Emil Larson	.75

The Lutheran Hymnary.

Published by authority of The Norw. Synod, Hauges Synod, and The United Norw. Luth. Church. 618 Hymns with order of Service, Doxologies etc. Music Edition. Neatly bound in cloth and gold 1.25

NOGLE MUSIKHÆFTER.

Danske.

Sange udsat for Piano.

Den store, hvide Flok vi se. Af Biskop H. A. Brorson. Musik af E. Grieg. Dansk og engelsk Tekst. Pris	.25
Fadervor. Musik af A. Klewe. Dansk og engelsk Tekst. Pris	.25
Margaretes Vuggesang. Af „Kongsemnerne". Henrik Ibsen. Musik af E. Grieg. Dansk og engelsk Tekst. Pris	.25
Sæterjentens Søndag. Af Jørgen Moe. Musik af Ole Bull. Dansk og engelsk Tekst. Pris	.25
Fader, tag i din stærke Haand. Egeberg. Dansk og engelsk Tekst	.35
Klokkeklemt. Af Ivar Kirkegaard. Musik af Jul Osiier. Dansk Tekst. Pris	.25
„Jens Vejmand". Af Jeppe Aakjær. Musik af Carl Nielsen. Dansk Tekst. Pris	.30
„Mit Fædreland, min gamle Mor". Tekst og Musik af Otto Føns	.25

Engelske.

A Mighty Fortress is Our God. (Eccard) Words and music for mixed voices	.15
At Eventide. Sacred Song. Words by Geo. W. Grofts, D. D. Music by Jas. A. Fairfield	.30
The Eternal City. Sacred cantata for the church choir. Price	.40
Jerusalem. By Gabriel. Sacred Cantata for the church choir	.30
Home, Sweet Home. Bishop. English and Danish text	.25

Skriv efter særskilt Musikfortegnelse.

DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE

Blair, Nebraska.